

De column Laevemaekers gaat altijd over anderen. Nooit over u. Tenzij u het idee heeft dat het misschien wél over u zou kunnen gaan, maar dan berust dat louter op toeval. En op uw vermogen om u te kunnen verplaatsen in anderen. Maar dat is niet aan iedereen gegeven. Misschien ook wel niet aan u. Daarom gaat het altijd over anderen. Nooit over u. Of toch wel?

Het leven maken!

Leven. Van alledag. Van gisteren en morgen. Leven. In de overkoepelende zin van alles wat er is, wat er was en wat er nog gaat komen. Hèt leven, waarvan mijn eigen leven slechts een fractie is en daarom soms zo nietig voelt. Een miniscuul onderdeel van een gigantisch groter geheel. Zó groot dat ik me regelmatig afvraag of mijn leven überhaupt invloed op hèt leven kan hebben. Draag ik iets bij? Doe ik ertoe? Een druppel in de oceaan? Een zandkorrel op het strand? Maakt die enig verschil? Het zijn vragen die me bezig houden, terwijl ik de tiende Laevemaekerscolumn aan het vullen ben. Met woorden die waarschijnlijk al op ontelbaar veel andere momenten, door heel veel anderen, en dus al miljoenen keren zijn opgeschreven.

Allemaal stellen ze zich dezelfde vraag: Wat doe ik ertoe? Wat is mijn rol in het grotere geheel? En als het antwoord zich niet snel genoeg aandient, gaat de massa -net als ik- waarschijnlijk gewoon weer over tot de orde van de dag. Van vandaag. Op het ritme van gisteren in dezelfde kadans naar morgen...

En toch... Als ik naar de zandkorrels kijk die vlak naast me liggen. Als mijn druppel een golf wordt, die natuurlijk weer over gaat in een andere golf. Als die over het strand rolt en het zand om me heen meeneemt. Als ik mezelf door zo'n golf laat meevoeren naar een andere plek. Als ik daar genietend even stil kan blijven liggen. Ook al is het maar even. Omdat ik 'n tel later opgescheept wordt door een kind met een plastic emmertje. En een fractie later onderdeel ben van z'n prachtige zandkasteel. Dat gemaakt is met ziel en zaligheid. Van zand. Van mij...

Dan prijs ik me gelukkig. Dan ben ik als zandkorrel óók dat zandkasteel. En máák ik, hoe klein ook, toch z'n leven!

Sandy Laevemaeker

LAEVE MAEKERS